

Arrest

nr. 338 832 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. TRICHA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 13 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij in Bulgarije internationale bescherming werd verleend en dat zij in het bezit werd gesteld van een Bulgaarse verblijfsvergunning geldig tot 15 maart 2026 (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2 en “Card of subsidiary protection beneficiary” (Map met documenten)). De beschikbare landeninformatie bevestigt dat personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een verblijfsvergunning krijgen geldig voor drie jaar (AIDA, “Country Report Bulgaria. Update 2023”, april 2024, p. 110).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij, een 29 jarige Syrische man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije het risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Er wordt niet betwist dat zij een aangeboren heupdysplasie heeft hetgeen haar dagelijkse mobiliteit beperkt. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat zij omwille hiervan kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en dat haar medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Uit haar verklaringen blijkt integendeel dat zij in Turkije en Bulgarije heeft gewerkt waardoor niet blijkt dat zij niet in staat zou zijn om in geval van terugkeer naar Bulgarije een job uit te voeren om op die manier een inkomen te verwerven en toegang te hebben tot huisvesting.

In de mate dat verdere opvolging noodzakelijk is, toont verzoekende partij niet aan dat zij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Temeer verzoekers verblijfsvergunning nog steeds geldig is (*infra*). Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Er kan dan ook niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij de subsidiaire bescherming werd toegekend in Bulgarije en hij er eveneens in het bezit werd gesteld van verblijfsdocumenten geldig tot 15 maart 2026.

Waar zij in het verzoekschrift zich de vraag stelt of zij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Bulgarije, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Indien verzoekende partij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan haar beschermingsstatus, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het haar toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoekende partij andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat haar internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets erop dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije en dat zij er de haar verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad herinnert er tevens aan dat verzoekende partij op heden nog steeds over een geldige Bulgaarse verblijfsvergunning beschikt. De loutere bewering dat verzoekende partij op heden niet langer over deze verblijfsvergunning beschikt omdat zij deze verloren zou zijn, samen met allerlei andere documenten (NPO p. 3-4), doet aan bovenstaande geen afbreuk. Los van de vaststelling dat hier niet het minste geloof aan kan worden gehecht zoals terdege toegelicht in de bestreden beslissing, motieven die door verzoeker in het verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, wijst niets wijst erop dat verzoekende partij bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die zij er verkreeg. Verzoekende partij beschikt overigens nog over kopieën van haar Bulgaarse verblijfsdocumenten, getuige hiervan de kopieën die zij op het CGVS heeft neergelegd.

Aangezien verzoekende partij reeds in het bezit is gesteld van een verblijfsvergunning, valt zij evenmin onder de zogenaamde juridische 'catch 22' (AIDA, Country report Bulgaria, update 2023, p. 110), te meer haar verblijfsvergunning nog steeds geldig is.

7. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De Raad herneemt de volgende correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing: "Met betrekking tot uw huisvestingsprobleem verklaart u weliswaar dat u na het verkrijgen van uw beschermingsstatus het opvangcentrum moest verlaten en dan, omdat u geen huisvesting vond, kort stiekem in een opvangcentrum verbleef en enige tijd dakloos was. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u in de winterperiode onderdak had bij een vriend die in een barak woonde en dat u de laatste dagen voor uw vertrek een kamer huurde voor uzelf en uw gezin (NPO, p. 8-9, 16). U verklaart dat u naar een immokantoor ging, maar dat u de hoge huurprijzen niet kon betalen (NPO, p. 15). U zocht via sociale media een woonst, maar ofwel kreeg u geen reactie op die berichten, ofwel waren de woningen te duur (NPO, p. 15). U legt een heel aantal screenshots neer van dergelijke gesprekken. Uit de screenshots blijkt louter dat de verhuurder u in de meeste gevallen vroeg een telefoonnummer door te geven voor een verdere telefonische bespreking, de reden waarom u geen woonst vond kan niet afgeleid worden. Dat u geen Bulgaaars spreekt verklaart niet waarom u niet in staat was een woning te vinden, u gebruikte tijdens uw verblijf in Bulgarije immers vertaalapps (NPO, p. 15). Alle screenshots dateren van 2 en 3 september 2023, en tonen bijgevolg helemaal niet aan dat u gedurende een langere periode inspanningen deed om een woning te vinden. U verklaart dat een huurwoning 400 tot 800 lev (circa 200 tot 400 euro) kostte (NPO, p. 15). Gezien u 20 tot 40 lev verdiende voor 2 of 4 uur werk, kan aangenomen worden dat u in staat zou zijn een woning te huren, zelfs indien u niet voltijds werkt. U toont niet aan dat u ondanks het feit dat u enige tijd een inkomen had van uw werk en kon rekenen op financiële bijstand van uw schoonvader, niet in staat was een woning te huren en daardoor dermate in een toestand van verregaande materiële deprivatie terecht kwam."

Wat betreft het vermeende tewerkstellingsprobleem van verzoekende partij verwijst de Raad eveneens naar de correcte en pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande: "Met betrekking tot tewerkstelling verklaart u dat u geen werk vond omdat u de taal niet sprak en omdat er weinig werk was (NPO, p. 7). Het CGVS stelt echter vast dat u in Bulgarije enige tijd gewerkt heeft als schoonmaker en in de bouwsector en dus erin slaagde om werk te vinden, zij het zwartwerk. U kan weliswaar geen fysiek zwaar werk kan doen omwille van aangeboren heupdysplasie, maar u was wel in staat licht werk te doen, zoals hout timmeren, wat u in Bulgarije deed (NPO, p. 8). In Turkije heeft u ook gewerkt, met name als kleermaker en in een bakkerij (NPO, p. 6). Dit is een duidelijke indicatie dat er ondanks uw gezondheidsprobleem meerdere professionele mogelijkheden bestaan voor u. In het domein van kleding maken heeft u in Bulgarije echter slechts bij twee naaiateliers werk gezocht (NPO, p. 7, 16). U heeft in het algemeen beperkte stappen gezet om uw rechten te doen gelden. U ging naar de hoofdstad Sofia, maar u verbleef er slechts twee dagen en contacteerde enkel het Rode Kruis en een Bulgaarse organisatie waarvan u zich de naam niet herinnert en waarvan u zelfs niet weet of het een overheidsorganisatie of een andere soort organisatie was (NPO, p. 14-15). U legt geen bewijzen hiervan neer. In Plovdiv bent u een paar keer hulp gaan vragen in de gemeente, waar de medewerker u zou gezegd hebben dat ze u niet konden helpen, maar ook hiervan legt u geen bewijs neer. U informeerde zich verder bij een Syriër die gehuwd is met een Bulgaarse, maar er kan verwacht worden dat u de nodige stappen zet om bevoegde overheidsdiensten of relevante organisaties te contacteren in plaats van u te informeren bij gewone burgers."

Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen elementen bij die hier anders over doen denken. Door louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze concreet op haar situatie te betrekken, slaagt verzoekende partij er niet in om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Zij toont op basis van het bovenstaande niet concreet aan dat zij niet in staat was om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden of dat zij in een verregaande materiële deprivatie terecht zal komen bij een terugkeer ernaartoe, die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

8. Verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat er sprake is van racisme en een vijandig klimaat tegenover buitenlanders in Bulgarije. Het loutere feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme, alsook de verwijzing naar algemene landeninformatie hieromtrent, is op zich echter niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken. Vreemdelingen kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

9. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekende partij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt zij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek haarzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugzending naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens haar bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

10. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 9.30 uur staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker volhardt in zijn verzoekschrift en legt een aanvullende nota met stukken neer, waarnaar hij eveneens verwijst. Hij stelt dat hieruit een bijzondere kwetsbaarheid blijkt op verschillende punten. Vooreerst lijdt verzoeker aan heupproblemen waarvoor hij moet worden opgevolgd door een radioloog, wat wordt bevestigd in het bijgebrachte attest van het Rode Kruis. Verder legt de geboorteakte van zijn zoon neer en wijst erop dat hij deze zoon tracht te erkennen; de erkenningsprocedure is nog niet succesvol afgerond, maar alleszins blijkt wel een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hen beiden. Met het attest waaruit blijkt dat hij Franse taallessen volgt, wil verzoeker tot slot aantonen dat hij ondernemend is en de kansen die hem geboden worden ook aangrijpt. Verzoeker wijst erop dat hij een Syrische Koerd is, afkomstig uit Kobani, nabij Aleppo en al in 2014 vanuit zijn land van herkomst is gevlucht naar Turkije. In september 2022 is hij dan doorgereisd naar Bulgarije, waar hij de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. Inmiddels is zijn Bulgaarse verblijfsvergunning echter niet langer geldig. In geval van terugkeer zal hij er geen steun kunnen krijgen en als hij zelf in een inkomen uit arbeid zou moeten voorzien is dat problematisch aangezien hij alleen licht werk aankan omwille van zijn heupproblemen. Het gegeven dat hij met zijn vrouw en jonge kinderen een gezin vormt, maakt een bijkomende kwetsbaarheid uit in zijn hoofd. Bij terugkeer naar Bulgarije zal het gezin zich niet staande kunnen houden, wat maakt dat de grens van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. Verzoeker vraagt de Raad om zijn beschermingsverzoek minstens ontvankelijk te verklaren en zijn zaak terug te sturen naar verweerder, zodat deze ze opnieuw ten gronde kan onderzoeken, ook in het licht van de actuele situatie in Syrië. Gevraagd of zijn echtgenote een beschermingsstatus in Bulgarije kreeg toegekend, antwoordt verzoeker ontkennend; zij kwam daar naartoe in het kader van gezinshereniging. In België heeft zij een eigen beschermingsverzoek ingediend dat nog hangende is. Het ontvankelijk verklaren van zijn verzoek zou ertoe leiden dat het gezin kan samenblijven. Verder bevraagd, licht verzoeker nog toe dat hij in België actueel verblijft in een sociale woning. Gevraagd of hij werkt, stelt hij dat hij eerst de taal wil leren. In Syrië werkte hij niet, maar studeerde hij nog. Inmiddels heeft het gezin ook een tweede zoon, die in België werd geboren. Verzoeker wijst erop dat hij het in Bulgarije erg moeilijk had. Hij had er geen toegang tot dokters of medicijnen en in België is na onderzoek gebleken dat zijn heupproblemen waarschijnlijk aangeboren zijn.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij de volgende documenten worden gevoegd:

- attest radiologie van 28 oktober 2024 omtrent verzoekers heupdysplasie;
- attest Rode Kruis van 14 november 2024 omtrent verzoekers heupdysplasie;
- Belgische geboorteakte van zijn zoon;
- attest van deelname aan een opleiding Frans.

De Raad stelt vast dat het attest Radiologie en het attest Rode Kruis reeds werd voorgelegd in de loop van de procedure bij het CGVS (zie AD CGVS, map met documenten) en dus geen nieuwe elementen vormen.

5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 1 juli 2025.

5.1. Waar verzoeker stelt dat zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet langer geldig is, ontbeert dit betoog feitelijke grond. Uit de documenten die verzoeker zelf heeft voorgelegd en zoals aangestipt in punt 6 van de beschikking, blijkt dat hij in het bezit is van een verblijfsdocument geldig tot 15 maart 2026 (AD CGVS, map met documenten; NPO, p. 10).

5.2. Verzoeker herhaalt ter zitting dat hij heupproblemen heeft; de aan zijn aanvullende nota gevoegde medische documenten bevestigen dit. Deze problematiek wordt noch door de commissaris-generaal noch door de Raad betwist. In punt 5 van voormelde beschikking wordt hierop reeds uitgebreid ingegaan. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Zoals in de beschikking wordt geduïd, wordt niet betwist dat verzoeker een aangeboren heupdysplasie heeft die zijn dagelijkse mobiliteit beperkt maar toont hij niet aan dat zijn aangeboren

heupdysplasie belangrijke negatieve gevolgen heeft (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie, te meer hij in staat was te werken tijdens zijn verblijf in Turkije en Bulgarije. Evenmin blijkt dat zijn gezondheidstoestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Bulgarije onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). Verzoeker geeft ter zitting overigens ook zelf aan dat hij ondernemend is, hetgeen blijkt uit het gegeven dat hij Franse taallessen volgt. Verzoeker nuanceert ter terechtzitting dan wel dat hij alleen licht werk aankan, maar uit niets blijkt dat het niet mogelijk zou zijn voor hem om in Bulgarije aangepast werk te vinden. Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker geheel of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Zulks wordt niet medisch geattesteerd, noch ligt enig invaliditeitsattest voor. Uit de stukken die verzoeker voorlegt, kan niet blijken dat verzoeker omwille van zijn heupdysplasie niet in staat is autonoom te functioneren, te werken of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet in staat “zou zijn om in geval van terugkeer naar Bulgarije een job uit te voeren om op die manier een inkomen te verwerven en toegang te hebben tot huisvesting” zoals in de beschikking reeds werd vastgesteld.

In de bestreden beslissing wordt dan ook terdege gesteld en besloten: *“Uit de Belgische medische attesten blijkt dat u aangeboren heupdysplasie heeft aan de linkerheup, wat uw dagelijkse mobilisatie aanzienlijk beperkt. Uit deze documenten blijkt echter niet dat u niet in staat bent om te werken of om u staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest.*

(...)

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke gezondheidstoestand, met name uw heupprobleem, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).”

Verder blijkt niet dat verzoeker geen toegang had tot gezondheidszorg in Bulgarije noch dat hem medische zorg of medicatie werd ontzegd omdat hij geen Bulgaarse onderdaan is en internationale bescherming heeft. De commissaris-generaal merkt in dit verband terdege: *“Met betrekking tot uw medische problematiek, met name uw aangeboren heupdysplasie, verklaart u dat men u weigerde medische bijstand te geven in het ziekenhuis omdat u niet aangesloten was bij een ziekenfonds (NPO, p. 13-14). Even later verklaart u echter u dat u wel medische bijstand kon krijgen als u betaalde, waaruit blijkt dat u wel recht had op medische bijstand. U toont niet aan dat u enkel via een werkgever aansluiting bij een ziekenfonds kon regelen. U verklaart dat ook de mogelijkheid bestond om het zelf in orde te brengen, maar dat het u niet lukte. Echter toont u niet aan dat u niet in staat was om aan te sluiten bij een ziekenfonds, u informeerde zich immers enkel bij het ziekenhuis, bij Bulgaren van Arabische afkomst en bij een organisatie waarvan u zich de naam niet herinnert. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u stappen heeft gezet om rechtstreeks bij een ziekenfonds informatie in te winnen omtrent aansluiting. U legt geen enkel bewijs neer waaruit blijkt dat u geen toegang had tot medische zorg of ziekteverzekering.”*

Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier ander over doen denken. Er is geen enkele indicatie dat verzoeker bij terugkeer naar Bulgarije geen toegang zou hebben tot het Bulgaarse gezondheidssysteem en medische zorgen, mocht hij daar nood aan hebben. In deze herhaalt de Raad dat statushouders toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde omstandigheden en voorwaarden als Bulgaarse onderdanen. Zij dienen, zoals Bulgaarse onderdanen, maandelijks een premie te betalen voor het hebben van een ziekteverzekering (AIDA Country Report Bulgaria, update 2023, p. 120). De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoekers verblijfsvergunning, in tegenstelling tot wat hij ter zitting voorhoudt, nog geldig is tot 15 maart 2026.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg, toont verzoeker verder niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Bulgaarse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Bulgarije in het algemeen niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich en dat verzoeker zich bijgevolg moet beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Bulgarije een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit voorts op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen.

5.3. Verzoeker verwijst ter zitting naar het gegeven dat hij met zijn vrouw en kinderen een gezin vormt, wat voor hem een bijkomende kwetsbaarheid uitmaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift niet de minste opmerking heeft gemaakt.

De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Waar verzoeker meent dat hij zich niet staande zou kunnen houden omdat hij enkel licht werk aankan, verwijst de Raad naar punt 7 van de beschikking waarin, met verwijzing naar de bestreden beslissing, hierop reeds uitgebreid wordt ingegaan en waar, gelet op zijn verklaringen over zijn tewerkstellingen in Turkije en Bulgarije, sprake is van *“een duidelijke indicatie dat er ondanks [zijn] gezondheidsprobleem meerdere professionele mogelijkheden bestaan voor [hem].* Verzoeker brengt geen elementen bij die hierover anders doen denken. Verder wordt in de bestreden beslissing nog terecht aangestipt: *“Voorts blijkt dat u duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om uw vertrek en de verdere reis van u samen met uw echtgenote en kind doorheen Europa te bewerkstelligen. Zo werd uw reis geregeld en betaald door een verwant van uw schoonader die in Griekenland woont (NPO, p. 11). Tijdens uw verblijf in Bulgarije gaf uw schoonvader u herhaaldelijk financiële steun (NPO, p. 15-16). Uw broer in België werkt als buschauffeur en is behulpzaam ten aanzien van u (NPO, p. 6-7). U heeft in Noorwegen een broer die als vrachtwagenchauffeur werkt. Dit alles getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Dat uw broer in België wel één of twee keer uw huishuur kan betalen maar niet voor altijd, is niet ter zake (NPO, p. 16). Er kan immers verwacht worden dat u na enige tijd op eigen benen kan staan door in uw eigen levensonderhoud te voorzien.”*

5.4. De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Bulgarije, de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op verschillende voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor statushouders binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan statushouders rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is

gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2023 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, zoals verzoeker, hebben dezelfde rechten als derdelanders met een permanent verblijfsrecht gekregen. Zo is toegang tot de arbeidsmarkt automatisch en onvoorwaardelijk. Statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen, toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet onder dezelfde voorwaarden als voor Bulgaarse onderdanen alsook toegang tot en recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen, mits betaling van een maandelijkse ziektekostenverzekering.

Zoals reeds geduid in punt 7 van de beschikking, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen ondernomen heeft om zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden: *“De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen.”*

5.5. Waar verzoeker te kennen geeft dat hij in België nog een erkenningsprocedure voor zijn in België geboren zoon lopende heeft en dat hij hier Franse taallessen volgt, benadrukt de Raad dat deze elementen louter betrekking hebben op zijn situatie hier in België en niet op die in Bulgarije waar hij internationale bescherming geniet. Gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Bulgarije geniet, wordt hier slechts zijn situatie in en bij terugkeer naar Bulgarije onderzocht en beoordeeld. De elementen met betrekking tot verzoekers situatie en die van zijn vrouw en kinderen in België zijn om die reden niet relevant voor de beoordeling van verzoekers situatie als statushouder in Bulgarije.

In zoverre de echtgenote in België een eigen beschermingsverzoek heeft ingediend dat nog hangende is en verzoeker met zijn gezin in België wil samenblijven, benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het familieleven te horen bevestigen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of verzoeker zich in de Europese lidstaat die hem reeds internationale bescherming verleende, in casu Bulgarije, niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De bestreden beslissing strekt er niet toe zijn gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat zijn beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

5.6. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 1 juli 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO